

І гвалт, і кров

Михайло Старицький

І гвалт, і кров... справля сваволлю сила,
Роз'ятрена, з запеклістю в очах,
З гадюками, що віються, мов крила.
І з піною на зціплених устах...

За нею вслід рабів густа отара,
Озброєна залізом і вогнем;
Ладен з них всяк, за цяцьку в півталяра,
Знущатися над братом-бідарем...

І брата брат катує, ріже, коле,
Незбройного кладе, немов снопи;
І трупом геть укрилось рідне поле,
Покрасилось од кривної ропи...

Раби сліпі! Знаряддя кляте влади!
За що, про що катуєте братів?
Сами ж себе ви губите з розради,
Зміцнюючи сваволлю дукарів!

Ви злу напасть убрали в пишні шати,
В угоду їй наставили темниць,
І вільная колись орлиця-мати
Через дітей спустила крила ниць...

Де ж правда, де? Де та любов над нами?
Невже й вона химера лиш одна,
І мусить люд, ярмований віками,
Пить з власних сліз отрути ківш до дна.

Холоне кров, німіє серце в грудях...
Та прояви ж, мій боже, правий гнів!
Поглянь на скрут, що зашморгом на людях
Від посіпак неситих і катів!

Але вгорі безжурно та яскраво...
Весна пиша під перлами роси,

І навіть се побоїще криваве
Не знаруша загальної краси...